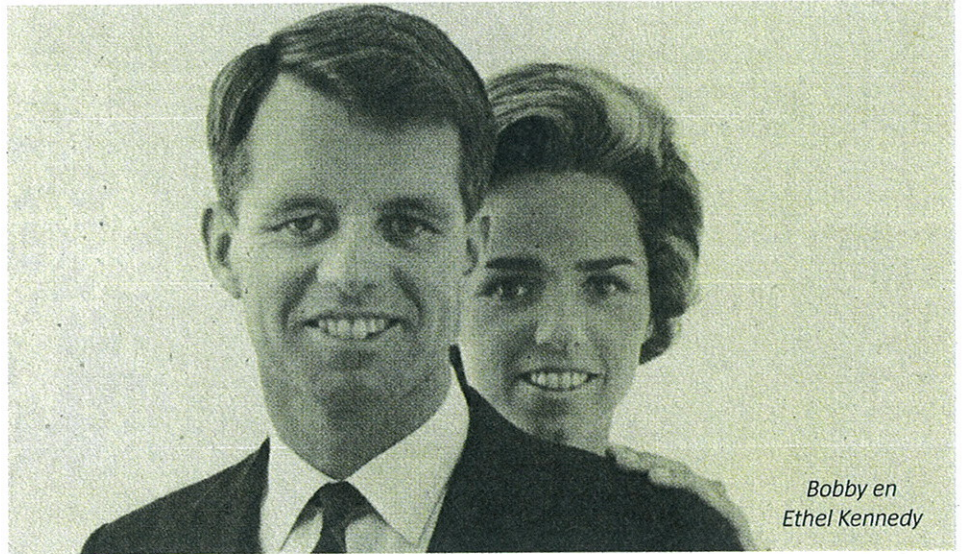

Onlangs zag ik een documentaire over Robert 'Bobby' Kennedy. In de film was te zien hoe Bobby, als het kleine broertje van John F., bijna per ongeluk in het centrum van de macht terechtkwam. John was ambitieus, Bobby deed alles 'to serve my country'.

Achter Bobby stond Ethel en ze kregen elf kinderen. De film was gelardeerd met vele privé-opnames waarbij ik, naarmate ik langer keek, steeds meer naar Ethel ging kijken en steeds minder naar Bobby. Ethel sprankelde, maakte plezier, sportte met overgave, organiseerde zich suf aan teaparty's en was ondertussen volcontinu zwanger. Haar motto: ervoor gaan en winnen, winnen, winnen. Ze was super ambitieus in haar toewijding aan Bobby, zoals hij dat was aan zijn land. Want Ethel was vooral Bobby's steun en toeverlaat. Haar toewijding voedde zijn ambitie en omgekeerd vervulde zijn succes haar ambitie. Verrassend genoeg waren beide naast ambitieus ook dienstbaar. Ik zag twee mensen die hun ambities realiseerden

Bobby en Ethel Kennedy

door dienstbaar te zijn. Zo geformuleerd is 'ambitieuze zijn' niet langer een egocentrisch streven, met de negatieve connotatie die het woord oproept, maar heeft het ook een waardevolle sociale component.

Voor Wegener geldt dat de organisatieambitie vorm krijgt via ons, de medewerkers. De 'stip aan de horizon'

bereiken we alleen via ons persoonlijk streven succesvol te willen zijn en je eigen ambitie te willen delen met de mensen om je heen. Ambitie is dus niet alleen goed voor jezelf, je helpt er ook je collega mee.

Rita Verduin
manager P&O Ontwikkeling
@runningrita